

BŘEZEN 2024

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFŘ v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Úvod

Z období slavení výročí Františkovy připomínky Božího Vtělení v Grecciu jsme se posunuli do druhého roku připomínek osmistých františkánských výročí. Františkova stigmatizace – jeho podíl na utrpení Krista mu byl odměnou za jeho touhu, pravdivost, věrnost. Bez nich je těžko mluvit o skutečné lásce. Máme možnost hlouběji rozjímat o lásce bezpodmínečné, o poslání kříže pro život a spásu, o významu stigmatizace svatého Františka pro svět i pro nás.

Máme-li být rozpoznatelní jako hlasatelé pokání a Božího království, nechme se inspirovat i apoštolem Petrem. Měsíce, roky mu trvalo, než vyznal: „*Ty jsi Syn Boží*“ ...aby nás touto vlastní zkušeností vybídl: „*A proto se věnujte s celou horlivostí tomu, abyste dospěli vírou k řádnému životu, řádným životem k poznání, poznáním k sebeovládání, ovládním k trpělivosti, trpělivostí ke zbožnosti, zbožností k bratrské náklonosti a bratrskou nákloností k lásce*“ (2.Pe1,5-7).

Melodie a harmonie, barva, rytmus a dynamika jsou složky hudby. Ale nejen hudby, i naší komunikace. I v té, než se vyladí, zazní občas falešný tón. Také ona může znít jako povznášející symfonie, dramatická opera, zábavná opereta či nudný cajdák. Občas vyzní i kakofonicky nesrozumitelně.

Hodně také záleží na interpretovi, na přijetí jeho partu. Na jeho touze vcítit se, naslouchat, přispívat k souladu s Bohem i lidmi.

Vendelín VáHá

Františkánská spiritualita

ŘEHOLE SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU

Hlava I: SEKULÁRNÍ FRANTIŠKÁNSKÝ ŘÁD (SFŘ)

3. Tato Řehole po [dokumentu] „*Memoriale propositi*“ (1221) a po řeholích schválených papeži Mikulášem IV. a Lvem XIII. přizpůsobuje Sekulární františkánský řád potřebám a očekáváním svaté církve ve změněných podmínkách doby. Výklad Řehole přísluší Svatému stolci. Řehole se bude uvádět do života podle Generálních konstitucí a zvláštních stanov.

... osobní prožitek vycházející z profesních slibů ...význam prožívání Řehole v konkrétní situaci

Věrka Eliášková – 40 let v SFŘ (ze svědectví předneseného na pouti na Svatém Hostýně – 9. 2023)

...před čtyřiceti lety

Byla to doba nenormální, vykloubená, ale tlak a pronásledování měly jednu úžasnou výhodu: církve byla svatá, chudá, na kolenou – a hrdinská. A to taky skutečně byla. P. Inocenc byl téměř deset let ve vězení, ale i na svobodě žil naprosto příkladně – v bytečku bez vody, záchodu (vše bylo na chodbě) a pod neustálým dozorem státních orgánů. V r. 1983 byl znovu uvězněn – a toho jsme byli s manželem už přímými svědky, takže jsme si přišli taky trochu hrdinsky, i když jsme se do té doby proti režimu nijak nestavěli. Ale stačil prstíček, takto návštěvy v bytečku na Národní třídě a několik prohlášení, aby manžel byl na hodinu vyhozen z divadla a já ho pak v jiném divadle, kde jsem byla tou dobou v angažmá, dobrovolně následovala.

Odešla jsem z teplého místečka ve Vinohradském divadle a šla dělat pečovatelku. Manžel skončil v motolské nemocnici jako lapiduch.

...před třiceti lety

Pokud jde o řád, nastalo, jako v celé církvi, budování struktur (právních a administrativních), které tak chválil náš bývalý ministr František Reichel, což byl proces záslužný a nutný, ale poněkud neduchovní a – nudný. Pokud jde o naše MBS u Panny Marie Sněžné, nahruli se do řádu lidičky, takto tajní terciáři, kteří se mezi sebou vzájemně vůbec neznali – bylo nás přes 90! – a byli ze všech možných koutů nejen Prahy, ale z celých Čech.

...a co dál

Mě osobně držela jakási duchovní vypočítavost, kdy jsem viděla, že se sv. František o své „členy“ stará, ne snad, že by jim usnadňoval život, ale že je obdarovává svými charismaty: ochotou ke službě, vůlí dělat věci podřadné a nedůstojné apod. Když se mě na to jednou P. Michal Pometlo přímo zeptal, cože mě drží v řádu, řekla jsem popravdě, že Františkův příslib: Kdo vydrží v řádu, bude spasen... To jsem si naběhla! Měli jste slyšet, jak mi Michal vyčinil! No nic, Pán Bůh píše i po křivých řádcích, a tak jsem všechna rozčarování překonala – a dobře jsem udělala. Posledních pět až sedm let, troufám si tvrdit, náš sekulární řád se odsekularizoval a začíná vzkvétat. A stále platí: kdo vydrží až do konce, bude spasen!

---

2. ŽIVOTOPIS PODLE CELANA

POKORA

CII. kapitola: Františkova pokora v chování, smýšlení i žití, proti svévoli

724

140. Pokora je strážcem i ozdobou všech ctností. Není-li základem duchovní budovy, hrozí jí zřícení, ač se zdá, že je vše v pořádku. Náš svatý Otec měl tuto ctnost ve zvlášť hojně míře. Sám se pokládal za hříšníka, ač byl ozdobou a světlem v každém ohledu. Snažil se být pevný v pokoře, aby položil základ, kterému se naučil od Krista. Nemyslel na to, v čem byl dokonalý, jen si připomínal své nedostatky přesvědčen o tom, že mu chybí daleko víc, než má. Měl jedinou ctižádost: být lepší. Nikdy se proto s ctností nespokojil, stále jich měl málo.

LEGENDA MAIOR OD SVATÉHO BONAVENTURY

3. kapitola: O ustavení řádu a schválení řehole

1082

11. Když pak se již řád rozšířil a on chystal životní pravidlo, jež kdysi schválil pan Inocenc, aby je navždy potvrdil jeho nástupce Honorius, byl poučen od Boha následujícím zjevením. Zdálo se mu, že sbíral ze země maličké drobtý chleba a měl je rozdávat mnoha hladovým bratřím kolem dokola. Když se obával rozdávat tak jemné drobečky, aby mu snad nevypadly mezi prsty, řekl mu hlas shůry: »Františku, udělej ze všech drobtů jednu hostii a dávej těm, kteří chtějí jíst!« Když to učinil, tu na těch, kteří ten dar nepřijímali zbožně nebo pohrdli přijatým, ukázala se hned znamení náказы malomocenství. Boží muž to všechno vyprávěl druhým se slovy, že nechápe tajemství toho vidění. Avšak druhého dne, když se vytrvale modlil, uslyšel z nebe hlas: »Františku, drobtý včerejší noci jsou slova evangelia, hostii je řehole, malomocenství je nepravost.«

PŘIJMI DAR

mladí na Velehradě

O víkendu 8. – 10. března jsme prožili krásnou duchovní obnovu spolu s mnoha mladými lidmi. Téma bylo Dotknout se Boha a připomněli jsme si při ní 800 let od prvních jesliček, které udělal svatý František.

Letošní jarní duchovní obnova na Velehradě překvapila počtem účastníků, byla překročena stovka, tak i krásným zpracováním tématu povolání. Vystřídal se několik přednášek dotýkajících se témat překážek

v životě, strachu z nejistot ale zároveň naděje a skutečnosti že každý z nás je k něčemu povolán. Byl zde i workshop při kterém se účastníkům nabídlo jedenáct skupin s tématy manželství, kněžství, otcovství, františkánské společnosti a mnoho dalšího. Tyto skupinky, provázeny hosty odborníky, objevovaly taje těchto témat. Součástí celého víkendu byla i společná modlitba, zpěv, možnost svatosti

smíření či čas na společné sdílení. A v žádné chvíli nechyběli radost, vtip a velmi dobrá a přátelská atmosféra které jsou nám františkánům tak blízké!

Natalie Pia Tomčíková

Svědectví, doteky

Význam prožívání Řehole v konkrétní situaci

Má úvaha bude hodně osobní – tedy **jak žít františkánskou spiritualitu v konkrétní životní situaci** – protože i samotný námět je hodně osobní....

Měl jsem tetu, která se narodila před 111 lety. Ročník 1913. Teprve po její smrti jsem zjistil, že byla také členkou 3. řádu svatého Františka a řeholní jméno měla Běla. Od narození byla nemocná, měla vrozenou vadu nohou. Prošla mnoha operacemi, ale i tak jí její nemoc nedovolovala normálně žít a pracovat, jak si přála. Dokud to šlo, nejdříve vypomáhala v hospodářství a ve mlýně u svých rodičů. Později se její stav zhoršoval a ke konci 40. let odešla do Vincentina v Praze, kde dělala postupně různé práce v kanceláři. Nejdříve byla v stavě v Praze a později na Velehradě.

Pro naši rodinu byla velkým požehnáním. Sice špatně chodila, později byla jen na vozíčku, zůstala svobodná, ale o to více pomáhala lidem kolem sebe, jako i naší rodině, obzvláště nám – synovcům a neteřím. Když byla u nás na dovolené, učila nás děti lásce ke všemu živému, poznávali jsme díky ní jména rostlin, které jsme nacházeli. Později jsem po ní zdědil malou lupu, s kterou mi ukazovala, jak je zblízka krásný květ kopřivy nebo dalších, jinak opomíjených rostlin. Jednou mi v dopise psala, že jí připadá, že když vstupuje do lesa, jako by vstoupila do chrámu... Teta milovala hory, řeky, skály, rozkvetlé louky, zvířata, obdivovala, jak Bůh všude zanechal tolik krásy, radovala se ze zpěvu ptáků, vnímala vůně lesa, uměla si všimnout i drobné, nenápadné krásy stvoření.

Milovala obyčejný život na venkově. Neustále se snažila něco dělat. Upletla spoustu svetrů a vest, stále něco přešivala nebo spravovala, když ještě mohla, něco i uvařila. Nejráději měla ta nejobyčejnější jídla. Psala krásné dopisy mnoha lidem, kde dávala moudré rady nebo povzbuzení, někdy přidala pěknou myšlenku, která ji zaujala v nějaké knize. Hodně a ráda četla a od 60. let své příbuzné zásobovala dobrou literaturou. To nám všem pomáhalo nejen číst dobré knihy, ale v době dospívání si uchovat nebo se upevnit ve víře. Často ji bylo možno vidět, jak se modlí růženec... Vážila si modlitby, svátostí i každodenní mše sv. v ústavě, ale když to nebylo možné, přijímala to s pokorou a vyrovnaností a vážila si toho, když jí kněz přinesl svaté přijímání na pokoj.

Nikdy na sebe nechtěla poutat pozornost, ale radovala se z úspěchů druhých. Od mého dětství se modlila za duchovní povolání pro naši rodinu, ale řekla mi to, až když jsem se sám rozhodl podat si přihlášku do semináře. Velmi ctěla a vážila si svobody druhého. Dožila se skoro 100 let. Do konce života dobře viděla i slyšela, četla, modlila se i obětovala své bolesti za druhé. Stále se zajímala se o veřejný život a záleželo jí na tom, aby ve společnosti vítězila pravda, láska a spolupráce i slušnost. Myslím, že každý může najít v příkladech jejího života hodnoty, kterými žije věrný následník svatého Františka. A pevně věřím, že spolu s ním se tetu raduje v Božím království.

Ještě jednu důležitou věc chci zdůraznit na mé tetě a naší sestře Běle. Snad nikdo, kdo se s ní setkal, nedokázal ji nějak zarmoutit nebo se u ní chovat nevhodně nebo hrubě. Každý v její přítomnosti se najednou snažil být laskavý, vstřícný a ochotný. Prostě už jen její blízkost nás vedla k tomu, abychom se stávali lepšími. Kež bychom i my dokázali svým životem inspirovat druhé k dobrému.

Br. Bernard Jan Linhart

FRANTIŠKOVI PŘÁTELÉ

Jsme malá skupinka, která se schází v Lidečku - Račném pod vedením naší úžasné Nory Střelcové (formátorky MBS Brumov-Bylnice). Díky Nořině touze a chuti předat sv. Františka i ostatním v naší farnosti, vzniklo i toto první větší setkání, které proběhlo 17. února 2024 v pastoračním středisku Siloe v Lidečku.

Z nedalekého Uherského Hradiště přijel otec Felix Maria Žiška OFM za doprovodu sestry Kateřiny OSF, národního služebníka SFŘ br. Vendelína a dalších terciářů, kteří přišli podpořit farníky a povyprávět „svůj příběh“ se svatým Františkem.

Setkání proběhlo v radostném a pokojném duchu. Myslím, že nejvíce se nás dotýkala svědectví, a nejen Františkův život, ale doslova jeho přítomnost v jeho následovnicích.

Děkujeme a věříme, že toto setkání přinese požehnání, a snad i nové povolání pro ty, kteří budou chtít jít společně se svatým Františkem ke Kristu.

Lenka Baklíková

Poznáváme české terciáře

Bůh se stará

Hospodin dal, Hospodin vzal. Jméno Hospodinovo budiž požehnáno (Job 1,21)

Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě. (Žalm33,3)

Často si více všímáme jen úspěšných lidí a neúspěšné mijíme. Proto jsem se rozhodl seznámit vás s českým terciářem, který si prošel mnoha zkouškami. Pavlovi bude brzy šedesát let. Sekulární řád poznal ještě za komunistického režimu. Na jeho příběhu mne zaujala jeho pevná důvěra v Pána v čase, kdy se pod ním prolomila lávka úspěchu. Vždy však věřil, že Pán o něm ví. Když jsme naposledy probírali náš rozhovor při limonádě na nádraží, dojalo mne jeho vyprávění o nezištné a milující pomoci, kterou mu poskytly ve stavu největší nouze Sestry františkánky Immaculaty v Olomouci. Vůči Pavlovi se staly nástroji Ducha lásky a smíření v tomto světě. Prostě se postarali o bezdomovce nejen tím, že mu daly, co měly k dispozici, ale především tím, že jej přijaly k sobě bez předsudků, měly ho rády a podle svých možností mu poskytly azyl.

Jediné opravdové myšlenky jsou myšlenky ztroskotanců. Všechno ostatní je rétorika, pózy, fraška. (José Ortega y Gaset - španělský filosof, sociolog a esejista 1883 -1955.)

Čtenáři si tě Pavle potřebují trochu představit. Začneme tvým dětstvím?

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině. V lásce, porozumění jsem prožil krásné dětství. Otec byl pro mě vždy osobnost, maminka byla ta prostá mateřská láska. Ještě k mému otci, ve svých deseti letech odešel studovat na Svatou Horu u Příbrami, stal se svatohorským ministrantem a potom u redemptoristů studoval teologii. Nebýt noci, kdy komunisté přepadli a zrušili mužské kláštery, byl by řeholní kněz. Místo toho, na víc než tři roky byl integrován v pracovním táboře. Jelikož dostudovat mu bylo naprosto znemožněno, po pár letech se seznámil s maminkou. Ale cítil jsem, že duchovní povolání v sobě skrytě nesl celý život. Bylo krásné, ať jsme kdekoliv v Čechách navštívili kostel, kde sloužil kněz přiměřeného věku, vždy to byl jeho kamarád.

Na nás, chlapy, má velký vliv chování otce. Jak to bylo u tebe?

V době, kdy už jsem byl ženatý a měl děti, tatínek onemocněl rakovinou. Pár let bojoval a jednoho dne si mě, maminku a sestru zavolal ráno do nemocnice a oznámil nám, že dnes umře. Nejprve jsme mu to vymlouvali, že věříme, že se uzdraví atd. On nás přesvědčil, abychom to přijali. A díky tomu jsme měli možnost plně prožít jeho poslední hodiny, říci si vše, co ještě nebylo řečeno, dokonce tatínek i žertoval, když mi diktoval seznam biskupů a kněží, které mám pozvat na pohřeb. Poslední věta, kterou jsem mu řekl: Chtěl bych, aby moje děti si mě vážily tak, jako si vážím já jeho. Večer usnul a už se neprobudil. A i nevěřící personál nemocnice obdivoval jeho důstojný odchod.

Co tvoje cesta k Františkovi z Assisi?

Byl jsem dva roky na vojně. Poslední půlrok v Liptovském Mikuláši, to už jsem byl mazák a měl spoustu času. Chodil jsem tam do kostela a vytvořili jsme tam nádherné společenství. Ministroval jsem, s dětmi zpíval ve sboru, chodili jsme na výlety, do rodin, na brigády v kostele, připravoval pro děti duchovní program... Po vojně jsem začal hledat podobné společenství v Praze. Náhodou jsem potkal v Krči kamarádku z dětství, která měla stejnou myšlenku. Tak jsme dali dohromady pár vrstevníků, začali hrát a zpívat na studentské mši a každý týden se scházet. Po skoro čtyřiceti letech tyto lidičky stále považuji za své dobré přátele. Na těch našich setkáních nám ale chyběl duchovní program. Náhodou si někdo vzpomněl, že v blízkosti bydlí dva tajně vysvěcení františkáni, kontaktovali jsme je a oni si nás vzali na starost. Duchovně nás vedli, jezdili s námi do přírody, sloužili v lese na baťohu mši svatou a postupně několik z nás dovedli až do řádu. Profes jsem skládal v roce 1988 u mě v bytě, mši na kuchyňském stole sloužil otec Alois Moc.

Začátek tvojí cesty s Pánem v církvi zní ideálně. Založil jsi také rodinu?

Oženil jsem se, vychoval čtyři dcery. Postavil jsem velký nadstandardní rodinný dům, koupil velké auto, cestovali jsme po Evropě, založil jsem si firmu, zaměstnával asi deset lidí, žili jsme spokojeně a určitě ne v nedostatku. A byl jsem hrdý na to, co jsem dokázal. A naivně si myslel, že jsem všechno dokázal Já. Kdyby vše zůstalo nezměněno a já takto žil až do smrti, možná bych měl jednou Bohu co vysvětlovat. Po letech tučných, nastala léta hubená. Recese ve stavebnictví, přitvrzení konkurence, nadnárodní společnosti, které nezaplátily, pár špatných rozhodnutí a hlavně – za každou cenu jsem chtěl udržet firmu a životní úroveň rodiny, tak jsem začal cpát do firmy peníze, svoje, půjčené, vytloukání klínu klínem.

A nastal čas sestupu ke dnu...

Založil jsi firmu, ale pak skončil vyčerpan na psychiatrii...

Oč výše člověk stoupá, o to drsnější je pád. Udělal jsem nějaké právní kroky, aby můj průšvih neměl finanční vliv na manželku a děti. Má situace byla neudržitelná a já už nemohl dál. A tělo vypovědělo službu. Z práce mě odvezla sanitka, necelý měsíc jsem strávil v krizovém psychiatrickém centru. Nastal rok, ze kterého si moc nepamatuji, možná raději. Zkrachovala firma, rozpadla se rodina, přišel jsem o veškeré fi-

nance, zůstaly mi pouze dluhy, neměl jsem práci, neměl jsem kde bydlet, dostal jsem se na okraj společnosti. A v hlavě se mi něco v hlavě posunulo. Měl jsem strach z lidí, i náhodný kolemjdoucí mně naháněl strach. Nespal jsem, zhubnul třicet kilo, což už hraničilo s přežitím. S nadsázkou říkám, že u všech psychiatrů a psychologů v Praze a okolí mám svou kartu. Mé děti a kamarádi se snažili mi pomoci, ale neměli to se mnou lehké. Měl jsem utkvělou představu, že pro všechny blízké existuje jediná možnost, já že jsem koule, kterou mají na noze, že nejvíc bych jim pomohl, kdybych nebyl. Poplakali by si, ale pak by se jim ulevilo, beze mě by se jim žilo lépe. A přiznám se, že jediný motiv, proč se nemám zabít, byl Bůh. Víím, že je milosrdný, ale věděl jsem, že sebevraždu by mi jen tak neodpustil. Tak jsem každý den bojoval a každý den vyhrával, ne že nic takového neudělám, ale že dnes nic takového neudělám. Že to o jeden den odložím.

Vím, že v té době se ti rozpadlo manželství...

Při svatebním obřadu jsme si slíbili: v dobrém i zlém. Každý z nás ale má své hranice, co ještě zvládne a co už nezvládne. Manželka mi věřila, měla ve mně oporu. A to najednou skončilo a z osobnosti se stala troska. Ten můj průšvih byl větší, než byla schopna unést. A navíc odstřižením ode mě finančně chránila sebe, děti. Nic není černobílé. Prostě to dopadlo takhle a dodnes nevím, jestli to takhle nemělo být.

Myslím, že nastal čas, abys vyprávěl o pomoci, které se ti dostalo od Pána

Vyprávěj o životě u sester v Olomouci

Pak jsem dostal nabídku od své kamarádky z dětství, řádové sestry, jít bydlet do domu před rekonstrukcí, do Olomouce, v těsném sousedství kláštera. **Úžasné, milující sestry františkánky Marie Immaculaty.** Bylo to pro mě krásné řešení, na rok jsem utekl z Prahy. Utekl jsem před realitou. Trochu jsem sestrám pomohl, denně chodil do kláštera na tichou adoraci. Ze začátku ta hodinka byla pro mě strašně dlouhá a já nevěděl, co říkat, na co myslet. Po roce jsem se naučil být s Pánem, komunikovat s ním a byl jsem zklamaný, že nemohu na adoraci zůstat déle. Sestry byly naprosto skvělé. Nezapomenu na společně strávené vánoce, velikonoce. Pravidelně za mnou jezdily mé děti a společně jsme trávili víkendy, kdy jsme na sebe opravdu měli dost času. Po roce začala rekonstrukce a já se stěhoval nazpátek do Prahy. Kamarád, kterého jsem požádal, vznesl dotaz, kam mě bude stěhovat a já ještě týden před odjezdem nevěděl kam.

Jaké možnosti ti Pán nabídl ve svízelné situaci bezdomovce?

Chtěl bych popsat, co mě provázelo a provází až do dnešních dnů. Bůh se o mě zcela konkrétně stará. Ono to funguje asi tak, když jsem měl nějaký záložní program, tak nic se nedělo. Když jsem měl někde ulitých pár stovek, jako rezervu, nic se nedělo. Ve chvíli, kdy jsem neměl kam jít, najednou přišla zázračná nabídka. Když jsem neměl žádné peníze, najednou někdo zázračně přišel a něco mi dal, nebo dal možnost si vydělat. Když jsem potřeboval nějaký problém vyřešit, někde se vynořil člověk a poradil, pomohl. Bůh mi zcela konkrétně řeší mé problémy, ne s předstihem, ne za pět minut dvanáct, ale jak já říkám, ve dvanáctnula pět. Ale na jistotu, nikdy mě nezklamal.

Z Olomouce jsem se stěhoval do nebytového prostoru, kde jsem měl možnost uložit věci a přespávat. A téměř ihned přišla nabídka od jedné dobré zbožné paní, že na pozemku bývalé chatové osady si mohu postavit domeček. A týden na to mi byla nabídnuta práce stavbyvedoucího. Postavit domeček pro mě nebyl problém a za dva měsíce jsem bydlet. Nádherné místo s výhledem na celou Prahu, se sousedy bezdomovci, v centru a zároveň v přírodě. A žil jsem tam trochu jako poustevník. Bez vody, ze začátku i bez elektřiny, kamínka na dřevo, v zimě jsem večer roztopil na 40stupňů a ráno kolem nuly. Každý pátek jsem dělal táborák a scházeli se u mě přátelé a mé děti. Bylo to krásné, ale přeci jen dočasné.

A pomohli i terciáři?

Když nastal okamžik, že bylo potřeba řešit, jak dál, kontaktoval mne můj přítel, terciář, že jeho sestra má v Praze malý ateliér a neví co s ním. Tak tam už pět let žiju. Víím, že to taky může skončit, ale víím, že mi

Bůh zase něco přichystá.

Jakou cestou ses stal členem národní rady SFŘ?

V řádu jsem od roku 1988 a po celou dobu jsem jen dostával. A když se má situace trochu zklidnila, cítil jsem dluh. Nemohu jen brát, ale potřebu taky něco dávat. Před volební kapitulou nastal nedostatek kandidátů a já se odhodlal nabídnout službu. A ve chvíli, kdy na národního ministra byl zvolen František Reichl, cítil jsem, že u toho chci být. Po jeho tragické smrti jsem byl zvolen zástupcem ministra. Vloni jsem začal druhé období v národní radě a mám z toho trochu ambivalentní pocit. Doba pokročila, i díky covidu jsme se naučili používat elektronickou komunikaci, videokonference, WhatsApp atd. a já cítím, že se současnou dobou neumím držet krok v používání techniky. Proto si stále kladu otázku, jsem v této funkci ještě přínosem?

Skrze svoje zkušenosti můžeš vidět Sekulární řád jinýma očima.

Jakou si pro sekulární řád přeješ budoucnost?

Všichni nějak stárneme, staří umírají, noví nepřicházejí. V našem řádu mladí – to je do padesáti let. Střední věk – 50 až 70. Senioři – to jsou lidé nad sedmdesát let. Přemýšlím, co by nové lidi přitáhlo, čím by pro ně byl náš řád atraktivní. Měli bychom se zamyslet, proč jsme do řádu vstoupili my, třeba by to inspirovalo ostatní. Několik bodů, jak to cítím já ze své zkušenosti:

- MBS musí být opravdu živou rodinou, kde jeden zná druhého, myslí na něho, prožívá s ním úspěchy i prohry.

Bratři a sestry by spolu měli trávit čas nejenom při duchovním programu, ale i chodit na výlety, kulturní akce, opékat špekáčky... MBS má být rodina a v rodině se taky tráví čas nejen modlitbou.

- Větší propojenost s bratry z prvního řádu a řeholními sestrami. Většina mých nejkrásnějších okamžiků v řádu je spojena s nimi.

Menší a ještě menší lidé jsou stále kolem nás. Tvoje osobní zkušenost nejspíše změnila tvůj pohled na ně?

Kdysi jsem měl rád lidi, kteří v životě něco dokázali, kteří byli příkladem ostatním, osobnosti. Za posledních pár let jsem tento názor dost přehodnotil. Miluji lidi, kterými svět a bohužel někdy i křesťané opovrhují. Miluji průšviháře, lidi, kterým život nepřál, kteří musí bojovat se závislostmi, kteří se denně perou s tím, co je pro ostatní samozřejmost. Kteří se radují z maličkostí. Jak píše p. Marek Vácha – neumělci života. Měl jsem za sousedy bezdomovce, oni ode mě nepotřebovali peníze nebo jídlo, to si uměli vždy nějak sehnat. Oni potřebovali, abych je bral jako své sousedy, přátele, abych se u nich zastavil, popovídal si, nechal si udělat kafe do naprosto odporně špinavého hrnečku a dal si s nimi panáka s oslintané flašky...

Brzy se dožiješ věku šedesáti let. Žiješ pro budoucnost nebo si vážíš víc přítomného okamžiku?

Každé ráno, když odcházím z domu, tak se modlím takovou krátkou osobní modlitbu: Pane, děkuji ti, že jsem měl kde spát. Že mi bylo teplo. Že jsem měl co jíst a pít. Že mám kam jít do práce. Že mám děti a přátele, kteří mě mají rádi... Já dnes už moc dobře vím, že to je dar a ne samozřejmost. A co bych chtěl v životě dokázat? Nemám velké cíle typu měnit svět, nemám cíle dosáhnout úspěchu, postavení, udělat něco velkého. Mám jeden cíl: Každý večer se pomodlit takovou krátkou osobní modlitbičkou: Pane, děkuji ti za tento den. Byl to krásný den a já ho plně využil tak, že se za něj nemusím stydět... Nevím, někomu se to může zdát jako nicotný cíl, ale chtěl bych, aby tato slova byla upřímná a pravdivá, tak ten den jsem splnil své poslání.

Jak ti pomáhá formace, kterou poskytuje národní rada na národních setkáních?

Snažím se jezdit na různé poutě, semináře. Spoluorganizuji Tříkrálové setkání terciářů v Praze a Mariánskou pouť Prahou. Jsou to pro mě krásná setkání s bratry a sestrami, která mne nabíjí do dalších dnů. Ještě bych přidal jeden zážitek: Poprvé jsem se týdenního setkání účastnil s Eliášem Vellou na Velehradě. Jak se mi tam ale nechtělo. Dát týden dovolené a navíc já moc nemusel tento styl setkání. S Duchem Svatým jsem se neuměl sblížit, tak jak to někteří prezentují, měl jsem problém s charismatiky, s exorcisty. Ale něco mě uvnitř nutilo na Velehrad jet. Nevěděl jsem proč. Musel jsem. A asi třetí den měla na Velehradu přednášku sestra Dominika. Byl jsem šokován. Hodinu mluvila o mně! Jenže ona mne nikdy nepotkala. Nic o mně nemohla vědět! Ihned jsem za ní šel a požádal o osobní konzultaci. Řekla mi, že vůbec neměla a ani nechtěla na Velehrad jet. Ale něco jí nutilo. A nyní pochopila, že sem jela kvůli mně. Asi tři hodiny jsme spolu mluvili a ona mě hodně moc posunula v duchovním nazírání na život. Víím, že to zorganizoval Bůh. Na konci týdne Elias Vella, položil dotaz, co nám týden duchovní obnovy dal a jestli Duch Svatý do našeho života opravdu vstoupil. Reagoval jsem veřejně: Čekal jsem během života na Ducha Božího u dveří a on nepřicházel. A pak ke mne vstoupil na setkání na Velehradu skrze sestru Dominiku, dá se říci ne dveřmi, ale pokradmu oknem. Mám její přednášku nahranou, pouštím si jí, a asi už jí znám nazpaměť. Pro moji osobu nejgeniálnější, co jsem kdy slyšel. Od té doby jsem na duchovní obnovy s Eliášem Vellou jezdil každý rok.

Rozhovor s Pavlem Vaněčkem vedl Luboš Kolafa OFS

Bližní v ohrožení

Svět se mění a tak tomu bylo odjakživa. V dobách dřívějších se tomu říkalo evoluce a evoluce vždycky znamenala krok k něčemu lepšímu a vyššímu. Nechci vylepšování světa popírat ani víru v něj posilovat, omezím se pouze na pár jevů, které mohou patřit do kategorie - změna.

Říká se, že svět zhrubnul. To si nejsem jista, sprostě se, na rozdíl od nás starců, snad už tolik nemluví. (Kromě politiků ve sněmovně, ale to je jiný, „lidský“ druh.) Přesto však svět zvěcněl, zledovatěl, zhrubnul jaksi zevnitř.

Vnuk mi například nebere mobil. Ale nenechá ho vyzvánět, prostě ho típne. Říkám mu: „Dobře, nemáš na mě vždycky náladu, to chápu, ale tak nech mobil zvonit! Když ho bez vysvětlení típneš, tak mě rovnou posíláš někam...“ Vnuk zírá a nechápe. „Co je to za přetvářku?“ Nechápe, že slušnost není přetvářka, že jsou to mantinely, které je dobré dodržovat, aby se na světě dalo vydržet. Ale nejde v první řadě o slušnost, ta je jen důsledkem celkového smýšlení. Dnes si lidé v ničem nevěří a vzájemně se podezřívají z nejnemožnějších skutků. A tak není třeba dobré druhého pochválit. Druhý totiž chválu nechápe jako gesto přátelství, ale jako signál podřízenosti: „A hele, tady je někdo, kdo se mě bojí, kdo skládá zbraně nebo, nedej Bože, něco ode mě chce... pozor na něj!“ A začne, chudáka, který ho pochválil – pronásledovat! Všechno se zkrátka řídí mocenským bojem, i tam, kde o žádné pozice nejde. Jenže, kdo ví! Všude, za všech okolností, je dobré hájit a pevně držet své postavení, třebaže to předposlední.

Důsledkem tohoto permanentního boje – nebo připravenosti na něj – je vnější přehnaná, do absurdit vedená – korektnost. Pod heslem: Všichni lidé jsou mí nepřátelé, aby se jeden bál promluvit o komkoliv, čemkoliv, jakkoliv, zvláště tedy na veřejnosti, nedej Bože, ve sdělovacích prostředcích. Ani umělecká tvorba, zdá se, nebude (nebo už není?) ušetřena a nápisy: „Postavy se ani zdánlivě nepodobají nikomu“ budou jistě zcela na místě. Naštěstí to neplatilo vždycky a tak mohla vzniknout umělecká díla plná inspirací skutečnými lidmi. Dnes by se taková Viktorka z Babičky mohla soudit a jistě by se jí nějaká lidskoprávní organizace na ochranu menšin či žen – ujala. Stejně jako pan Vorel z Malé Strany, co si nakouřil pěnovku, by mohl žalovat Nerudu, cože je komu do toho, že kouří???

Křesťané vědí, že k životu patří kříž. Ovšem ten, který je pro nás připraven, nikoli ten, který si vlastní neláskou a nevraživostí sami vyrábíme. Svět není ráj, ale to ještě neznamená, že si z něj vlastním přičiněním musíme vyrobit peklo. A tak skončím výzvou, které se říká - na zabití: Mějme se rádi, lidi! Nebo se aspoň snášejme. Ten druhý nemusí být za každou cenu můj nepřítel ani soupeř v jakémsi potravním řetězci. Nejen planeta pláče a zvířátka jsou v ohrožení. Někdy – i naši bližní.

Věra Eliášková

Formace

Změna epochy je znamením doby

Zamysleme se nad třemi obdobími: zemědělská kultura (do 19. století), průmyslová epocha (19. – 20. století), digitální doba (21. století).

Zemědělská kultura je charakterizována pobytem na jednom místě. Lidé jsou plně zaměstnaní zemědělstvím nebo řemeslem, (všechno hospodaření je bezodpadové, lidé žijí v souladu s přírodou). Jedni jsou závislí na druhých. Církev je postavena na správě území – farnostech. Její učení dělí lidi na učící (ovládající) a naslouchající (ovládané), tedy na klérus a lid. O svobodě myšlení nelze mluvit, i když takoví jednotlivci jistě existovali.

Průmyslová epocha zvyšuje pohyb osob. Lidé se stěhují za prací v továrnách do měst, a tak se rozvolňuje vazba na zaběhnutá společenství. I když se zvyšuje životní úroveň (např. snížení dětské úmrtnosti), značná část dělnictva je ve stavu trvalé nejistoty, protože ještě nejsou vytvořeny sociální systémy. Průmysl produkuje umělé hmoty, chemikálie a CO₂, ale nestará se o jejich likvidaci. Církev urychleně řeší vznik farností na periferiích měst, ale sociální otázky řeší s velkým zpožděním (např. *Rerum novarum*, encyklika papeže z roku 1893). Lidé ve městech jsou v názorech svobodnější, vznikají nejrůznější spolky a politické strany. Církev se snaží novým myšlenkám bránit až do 2. vatikánského koncilu (skončil v roce 1963). To již se ale svět posunul dále v šíření informací (rozhlas, televize). I když část světa „za železnou oponou“ byla držena v izolaci od informací, kulturní změně nešlo zabránit. Lidé toužili po svobodě. Druhý vatikánský koncil zkusil zachytit znamení doby, přiznal lidem svobodu svědomí a náboženského přesvědčení, ale do praxe celé učení koncilu dosud neproniklo.

Digitální doba je charakterizována množstvím informací, ke kterým má prakticky každý trvalý přístup, zároveň pohybem osob a zboží po celé planetě a novými technologiemi. Člověk se cítí svobodný s vědomím, že technika vše vyřeší (technokratické paradigma). Přesto není zajištěna plná svoboda a důstojnost, zejména žen. Člověk je ohrožen terorismem, dezinformacemi přerůstajícími v hybridní válku, zamořením země odpady, klimatickou změnou a zbraněmi hromadného ničení.

Na současnou dobu reaguje papež František (zvolen v roce 2013). Zdůrazňuje radost z evangelia, která plyne z bezpodmínečné Boží lásky ke každému člověku. Věří ve vzkříšeného Ježíše, který je plný moci (moci lásky). Od obrazu trestajícího Boha se vrací k Bohu milosrdnému, jak jej představil Ježíš Kristus (podobenství o milosrdném Samařanu nebo podobenství o milosrdném otci). Rozdělení na církev učící a naslouchající chce překonat synodální cestou, která zapojuje všechny pokřtěné do dialogu v církvi. Jako cestu k míru volá k bratrství mezi lidmi a k všeobecnému bratrství podle sv. Františka z Asissi – láskyplný vztah k Bohu, lidem a k přírodě. Chce obnovit církev, aby byla zaměřena ven a ne jen dovnitř. Podle 25. kapitoly Matouše (měl jsem hlad a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň a nedali jste mně napít, byl jsem migrantem a nepřijali jste mně...) zdůrazňuje sociální rozměr evangelizace, ke které volá všechny věřící. Setkává se se zástupci jiných náboženství s tím, že je přijímá jako svoje bratry.

Jiří V. Šenkýř OFS

NĚKOLIK MYŠLENEK A ZÁKLADNÍCH BODŮ K VEDENÍ V DUCHU SLUŽBY

Během generální kapituly Sekulárního františkánského řádu 2021 bylo představeno téma Vedení v duchu služby.

Co to je, jak bychom měli vést, jaká je naše vize jako sekulárních františkánů?

Můžeme říci, že františkánský vedoucí je „osoba, která působí jako vedoucí nebo hlava skupiny," a „aby jeho/její vedení bylo účinné, musí ostatní členové skupiny uznávat jeho/její schopnosti. Vedoucí je schopen „povzbuzovat členy skupiny k práci ke společnému cíli."

Vedoucí je ten, kdo vede společenství nebo skupinu lidí, která si přeje postupovat vpřed stejným směrem, protože má společné cíle, společné úkoly, společnou spiritualitu.

Co je to vedení v duchu služby?

Je to druh vedení, který vede a oživuje:

- je o osobě, která má roli autority, ale ne síly
- je to způsob vedení bratrského společenství v duchu služby
- je hierarchické, ale kolegiální, je pro komunitu, bratrské.

A proč potřebujeme vedoucí – služebníky?

Protože bratrské společenství (jako lidské společenství) je sociální realitou, skupinou lidí, jejichž život a činnost musí být koordinována, jinak přestane být bratrským společenstvím.

Jedním z úkolů vedoucího je formovat a chránit společenství.

Dalším úkolem je pomáhat společenství naplňovat jeho cíle, jeho povolání.

Jaký by měl být vedoucí nebo co by měl vedoucí mít?

- buďte plni modlitby, připraveni naslouchat Duchu svatému
- žijte hluboký svátostný život, zvláště zaměřený ke svátosti smíření a eucharistie
- buďte ochotni se napravit, to znamená žijte kajícím životem
- mějte ducha služby
- mějte ducha odpovědnosti
- buďte schopni vidět celkový obraz, ale také se zaměřit na jednotlivost
- mějte představy, vize, sny
- mějte vůdčí schopnosti
- buďte připraveni naslouchat, ale také jednat
- buďte schopni a otevřeni dialogu
- umějte vyhodnotit situaci
- na vše se dívejte optikou Bible na základě Ježíšova učení
- buďte připraveni rozpoznat hříchy a přijmout selhání
- nejdůležitější je milovat ty, pro které jsi služebník - vedoucí, protože Ježíš „*miloval své druhy na tomto světě a miloval je až do krajnosti*“ (Jan 13,1).

Čím by služebník-vedoucí neměl být nebo co by neměl mít?

- Nebojte se být nedokonalí, nikdo nemá VŠECHNY dobré dovednosti a znalosti
- Nebojte se selhání, nebojte se odporu (ale mějte na mysli, že tvrdohlavost není odpor)
- Nebojte se snažit přesvědčit ostatní, postavit se za dobro, právo a vést k němu ostatní.

SOUČASNÉ VÝZVY PRO VEDENÍ

(z promluvy br. Michaela Perryho, OFM na generální kapitule OFS 2021)

Dobry františkánský vedoucí je ten, kdo zůstává hluboce spojen s životem každého z členů bratrského společenství, učí se od členů, i když sám vyučuje.

Vedení v duchu služby vyžaduje hluboký smysl pro pokoru zrozenou v tavícím kelímku krizí, uznání vlastních omezení a hříšnosti a radostné vědomí, že vše a všichni jsou darem od Boha.

Čínský filozof a zakladatel taoismu kdysi napsal nadčasovou myšlenku: „Vůdce je ten, o němž lidé sotva vědí, že existuje, když je jeho práce hotova, jeho cíl je splněn, řeknou: To jsme udělali sami“.

Vedení v duchu služby se nevyhýbá své odpovědnosti rozpoznávat a sankcionovat prvky života bratrského společenství, které jsou negativní, hříšné, popř. nepodporují růst ve svatosti života. Dobří ministři – vedoucí služebníci – plní tento úkol tím, že prokazují skutečnou péči, rozpoznávají křehkost každého člověka a zároveň sestře nebo bratrovi připomenou, že je stvořena/ stvořen k obrazu Božímu a je v srdci každého z nás.

(Z dokumentu CIOFS: „Animace a vedení v duchu služby OFS – YouFra“
vybrala Markéta Terezie od dítěte Ježíše)

Inspirace

SYNODA V ROCE 2023

Nejviditelnějším reformním krokem loňského roku bylo říjnové **shromáždění světové synody o synodalitě**. Poprvé v historii mohli v tomto biskupském shromáždění hlasovat i laici včetně žen. Církev si zde s úspěchem vyzkoušela metodu naslouchání v Duchu při jednání u kulatých stolů ve vatikánské aule Pavla VI., které samotní účastníci hodnotili velmi pozitivně. Zřetelně poté utichly mnohé původně skeptické komentáře k synodě, byť ne docela.

Ještě se ukáže, co se ze synodálních podnětů podaří uskutečnit, jisté však je, že církev zamířila směrem, který si papež přeje – jak to i sám vyjádřil na závěr tohoto shromáždění: „*My, Ježíšovi učedníci chceme světu přinést kvas evangelia: Bůh na prvním místě a spolu s ním ti, které má nejraději, chudí a slabí. To je církev, o které jsme povoláni snít: církev, která je služebníci všech, služebníci těch nejmenších. Církev, která nechce vidět vysvědčení o dobrém chování, ale přijímá, slouží, miluje, odpouští. Církev s otevřenými dveřmi, která je přístavem milosrdenství.*“

připravil VáHá

DIECÉZNÍ SYNODA

Diecézní synoda v Plzeňské diecézi byla zahájena mší svatou 7.1. 2024 pro všechny plzeňské farnosti. Katedrála byla plná. Už ani nebylo kde stát, natož sedět.

Mši svatou sloužil biskup Tomáš Holub a společně s ním také apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo a dále emeritní plzeňský biskup František Radkovský a opat trapistického kláštera v Novém Dvoře Dom Samuel.

Apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo: "Synoda je oslavou radosti a veselí, je to živá a vzrušující událost, ale také zahrnuje spoustu práce, bádání a diskusí." ...Skrze křest získáváme křesťanskou identitu. Na synodě tuto jedinečnou identitu oslavujeme, zkoumáme a objevujeme její význam, vydáváme o ní svědectví a sdílíme ji s ostatními.

Biskup Tomáš Holub: „Na slavení synody se můžeme podílet modlitbou za smysluplnost a ,zdar této naší synodní cesty i snahou o porozumění samotnému smyslu synodního dění a aktivní účastí na hledání odpovědi k třem synodním otázkám, které si budeme pokládat.

Motto nadcházejícího prvního synodního roku zní: **Mistře, kde bydlíš?** (Jan 1,39). Moc bych si přál, abychom i my touto otázkou nechali v sobě znovu rozeznít zvědavé hledání, kde a jak se v současném světě i v našich farnostech, v malých modlitebních společenstvích či ve skupinách mládeže i seniorů můžeme setkat s Ním, naším Mistrem a Pánem. Abychom se ale také poctivě ptali, kde Ho naopak dnes nenacházíme ani my, ani nikdo z našeho okolí, ačkoliv jsme do setkání s ním na tomto místě a tímto způsobem vložili velké úsilí a v minulosti to byl způsob třeba i velmi osvědčený(?)“

V našem MBS Plzeň se budeme diecézní synodě věnovat, stejně jako jsme se věnovali synodě vyhlášené papežem, a to každé první úterý v měsíci (*scházíme se vícekrát za měsíc*). Budeme společně diskutovat o otázkách, které nám budou synodou předloženy a výsledky bude předávat náš bratr Karel Ženíšek, který byl zvolen delegátem synody. Naše diskusní setkávání, které probíhá už mnoho let, se postupně velmi zkultivovalo: každý může říci bez obav svůj názor, vzájemně se nehodnotíme ani nekritizujeme. Pokud dojdeme k něčemu smysluplnému, pak rádi zašleme myšlenky do dalšího čísla Zpravodaje.

Na závěr citát papeže Františka z encykliky Fratelli tutti: *Mysli globálně, jednej lokálně. Žij svůj život s touto univerzální perspektivou, ale začni na tom místě, kde právě jsi. A začni na tom místě s těmi druhými, které máš vedle sebe.*

Luboš Kolafa OFS

Duchovní knihovna

Božský tanec (Mike Morrell, Richard Rohr)

Trojice a vaše proměna

Změnili jsme víru na právo na jistotu, když nám ve skutečnosti trojiční tajemství našeptává pravý opak: Máme žít v nádherné, hrozné pokoře před realitou. V tomto prostoru nám Bůh dává pát-ravého ducha, touhu po porozumění; zdá se mi, že je to pouze toto neustálé úsilí o porozumění, co formuje milosrdné lidi – a moudré lidi. Jestli si myslíte, že máte právo na jistotu, tak mi ukažte, kde vám evangelium něco takového slibuje nebo nabízí. Sám Nový zákon je napsán řečí, kterou Ježíš nikdy nemluvil. Kdyby Bůh chtěl, abychom měli důkazy, racionální zdůvodnění a dokonale jasno, tak by Ježíšovo vtělení pozdržel do vynálezu magnetofonů a videokamer.

Racionální jistota je přesně to, co nám Písmo nenabízí. Nabízí nám něco mnohem lepšího a úplně odlišný způsob poznání: intimní vztah, cestu tmou, stezku, na které si sami pro sebe musíme objevit, že milost, láska, milosrdenství a odpuštění jsou absolutně nezbytné pro přežití – ve světě vždy a navždy nejistém. Potřebujete jenom dostatek moudrosti a zakotvení, abyste věděli, jak žít bez jistoty! Ano, my skutečně jsme spaseni vírou. Lidé žijící tímto způsobem nikdy nepřestanou růst, jen tak snadno se nezlomí a je opravdu radost s nimi žít.

Chybou je ztotožňovat poznání s moudrostí. Rozumem přijímáme a zpracováváme informace, přičemž předpokládáme, že poznáním částí se dopracujeme k celku. Tak funguje věda, tak je dnes nastaveno naše myšlení. Věci Boží lze poznat pouze opačně, přijetím celku a zesubjektivněním. Takovým přijetím lze také sebe vidět v kontextu obrazu Božího, jinak, skutečně.

Moudrost je stát se zrcadlem, do něhož se promítá láska a skrze nějž zrcadlíme svůj obraz do oné lásky vnořený. U Boha se tak děje nepřestojně.

Lze se vůbec přibližovat k Bohu skrze zprostředkované sdělení či institutivní přístup? Vždyť Bůh nechce být poznáván, chce být milován. A má pouze děti, nemá vnoučata.

připravil VáHá

Informace a kontakty ohledně Zpravodaje a časopisu Pravá radost - pokoj a dobro

- Pro odběr Zpravodaje mailem pište na adresu: frantisek.chlouba@gmail.com
- Pro odběr Zpravodaje v papírové formě se obračejte na: richterova@cmgvpv.cz, se kterou také domluvte příspěvek na poštovné.
- Změny kontaktů a míst, kde se scházíte v MBS - nahlaste petr@tesarici.cz nebo fejk@apha.cz, kteří mají na starost uveřejnění vašich údajů na webových stránkách www.sfr.cz
- Máte-li zájem o vytvoření jednoduchých webových stránek o vašem společenství informujte se na adrese info@frantiskani.cz (vaše stránky budou viditelné na adrese www.frantiskani.cz)
- Rádi od vás přijmeme do redakce vaše příspěvky, sdílení, informace o společenství. Příspěvky zasílejte na adresu zpravodajSFR@seznam.cz, nebo lubos.kolafa@kolafa.name
- Redakční přípravy Zpravodaje se účastní národní ministr Vendelín Hájek, Jindřiška Kučerová, Luboš Kolafa a grafickou úpravu a rozesílání má na starosti František Chlouba.

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje

Úvodník	2
Františkánská spiritualita	
Řehole SFR článku 3 a související texty	2
Přijmi dar – mladí na Velehradě	4
Svědectví a doteky	
Význam prožívání řehole v konkrétní situaci. Jan Linhart	5
Františkoví přátelé	6
Poznáváme české terciáře. Pavel Vaněček	7
Bližní v ohrožení.	12
Formace	
Změna epochy - Jiří Šenkýř	13
Vedení v duchu služby, výběr z dokumentu CIOFS.....	14
Inspirace	
Synova v roce 2023	15
Duchovní knihovna	
Mike Morrell, Richard Rohr Božský tanec	17

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 6. 2024.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

[htt://www.sfr.cz](http://www.sfr.cz)